

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/236/2015
Identifikačné číslo spisu: 2014200667
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2014200667.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: U. J., s miestom podnikania 906 34 Prievaly č. 352, IČO: 37 770 128, právne zastúpenej JUDr. Jánom Pekarom, advokátom so sídlom Potočná 191/39, 909 01 Skalica, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozska č. 32, pošt. prieč. 29, 827 99 Bratislava, o návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0067/99/2014 zo dňa 21. júla 2014, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/161/2014-35 zo dňa 10. septembra 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/161/2014-35 zo dňa 10. septembra 2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave rozhodnutie žalovaného č. SK/0067/99/2014 zo dňa 21. júla 2014 v spojení s rozhodnutím Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj č. F/351/2/2013 zo dňa 2. decembra 2013 zmenil v časti uloženia pokuty tak, že žalobkyni podľa § 10 ods. 2 zákona č. 377/2004 Z.z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov uložil pokutu vo výške 331 eur. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni náhradu trov súdneho a správneho konania nepriznal.

Z obsahu súdneho ako aj administratívneho spisu žalovaného krajský súd zistil, že dňa 27. augusta 2013 bolo zo strany inšpektorov Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj vykonaná kontrola v prevádzkarni (Trafika) situovanej na ulici Štefánikova č. 12, Skalica. Pri výkone kontroly boli zistené nedostatky, a to konkrétne porušenie zákazu predaja tabakových výrobkov osobám mladším ako 18 rokov, nakoľko predávajúca - O. K. ako zamestnankyňa žalobkyne odpredala jedno balenie tabakových výrobkov značky MARLBORO v cene 3,40 eur osobe mladšej ako 18 rokov (pričom v uvedenom prípade maloletá osoba vykonávajúca kontrolný nákup mala v zmysle

zisteného obsahu zo zapečatenej obálky nachádzajúcej sa v administratívnom spise 14 rokov), čím v konečnom dôsledku došlo k porušeniu § 6 ods. 2 zákona č. 377/2004 Z.z. Na základe uvedených skutočností prvostupňový správny orgán rozhodnutím zo dňa 2. decembra 2013 podľa § 10 ods. 2 zákona č. 377/2004 Z.z. žalobkyni uložil pokutu - sankciu vo výške 1 500 eur. Na odvolanie žalobkyne žalovaný ako druhostupňový správny orgán rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie žalobkyne zamietol. Krajský súd vyhodnotil námietky žalobkyne, ktorá vytýkala nedostatočne zistený skutkový stav veci, ako nedôvodné a skutkový stav, ktorý bol zistený v rámci správneho konania považoval za dostatočne zistený a preukázaný. Krajský súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci bolo potrebné využiť moderačné právo súdu s poukazom na ust. § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 5 OSP pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie. Mal za to, že bola dôvodná námietka žalobkyne vo vzťahu k neprimeranosti uloženej sankcie zo strany správneho orgánu, a preto túto sankciu znížil na 331 eur, ktorú vzhľadom na všetky okolnosti prípadu považoval za primeranú z hľadiska represívneho aj preventívneho. Poukázal na to, že v predmetnej veci nebolo prihliadnuté dostatočne na to, že išlo u žalobkyne o prvé zistenie takéhoto pochybenia a tiež na to, že správny orgán neprihliadol na špecifickosť konkrétneho prípadu, a to predovšetkým vo vzťahu k maloletej osobe a jej vyšší vzrast, ktorý bol práve tým dominantným faktorom, spôsobilým uviesť zamestnankyňu žalobkyne do omylu.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/161/2014-35 zo dňa 10. septembra 2015 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Namietal nesprávnosť záveru súdu prvého stupňa, že v preskúvanom konaní žalovaný uložil pokutu v takej výške, ktorá nebola primeraná vo vzťahu k spáchanému deliktu. Nestotožnil sa s argumentáciou krajského súdu v tej časti, ktorá odôvodňuje zníženie výšky uloženej sankcie. Krajský súd v rámci ukladania pokuty zohľadnil fakt, že žalobkyňa bola za porušenie § 6 ods. 2 zákona o ochrane nefajčiarov postihovaná prvýkrát, pričom žalovaný túto skutočnosť pri určení výšky pokuty zohľadnil. Ďalej uviedol, že pokladá za ničím nepodložené tvrdenie krajského súdu na základe, ktorého znížil výšku pokuty - a to vyšší vzrast maloletej osoby. Namietol, že predmetné tvrdenie si krajský súd žiadnym spôsobom neoveril, nakoľko nevykonal dokazovanie za účelom zistenia vzrastu maloletej osoby. V danom prípade podľa názoru žalovaného by sa objektívne nedala ani zistiť výška maloletej osoby pričom poukázal na to, že v čase vykonania kontrolného nákupu, ktorý sa uskutočnil dňa 27. augusta 2013, od tohto času uplynula pomerne dlhá doba - vyše dva roky a výška tejto osoby sa už istotne zmenila. Taktiež namietol, že ústne pojednávanie bolo nariadené na deň 10. septembra 2015 o 10,45 hod., avšak v dôsledku pochybenia zamestnancov Krajského súdu v Trnave sa konalo bez účasti právneho zástupcu žalobkyne a žalovaného, nakoľko títo čakali pred miestnosťou č. 223 na I. poschodí budovy súdu, v ktorej sa malo pojednávať, avšak súd z neznámych príčin rozhodoval v inej miestnosti. Krajský súd teda nemohol a nemal možnosť vykonať na pojednávaní také dôkazy, ktoré by viedli k preukázaniu jeho tvrdeniu ohľadne vyššieho vzrastu maloletej osoby v čase ukončenia kontrolného nákupu, nakoľko pojednával bez prítomnosti účastníkov konania. Žalovaný opätovne poukázal na dôvody uloženej pokuty vo výške 1 500 eur v napadnutom rozhodnutí. Pokuta bola uložená po zvážení všetkých okolností prípadu a zohľadnení kritérií na jej určenie podľa § 10 ods. 9 zákona o ochrane nefajčiarov. Mal teda za to, že pri odôvodnení výšky pokuty prihliadol na závažnosť porušenia povinností, čas trvania na vzniknuté alebo hroziace škodlivé následky na zdravie, pričom tieto riadne odôvodnil poukázaním na konkrétne skutočnosti, ktoré v danom prípade boli v neprospech žalobkyne.

Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného písomne vyjadrila, s odvolaním žalovaného vyjadrila nesúhlas. Mala za to, že Krajský súd v Trnave rozhodol rozsudkom zo dňa 10. septembra 2015, sp zn. 14S/161/2014 v celom rozsahu správne, žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť

postupu a rozhodnutiu orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa § 250j ods. 5 OSP vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 môže súd rozhodnúť rozsudkom o náhrade škody, o peňažnom plnení alebo o peňažnej sankcii, ak na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že o spore, o inej právnej veci alebo o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán. Rozsudok súdu nahrádza rozhodnutie správneho orgánu v takom rozsahu, v akom je rozsudkom súdu rozhodnutie správneho orgánu dotknuté. Tento rozsah musí byť uvedený vo výroku rozsudku, pričom súd dotknutý výrok zmení. Súd rozhodne o trovách konania vrátane trov, ktoré vznikli v konaní pred správnym orgánom.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 377/2004 Z.z. zakazuje sa predávať tabakové výrobky a výrobky, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak osobám mladším ako 18 rokov.

Podľa § 10 ods. 2 zákona č. 377/2004 Z.z. Slovenská obchodná inšpekcia uloží pokutu od 331 eur do 638 eur fyzickej osobe - podnikateľovi alebo právnickej osobe, ktorá nerešpektuje zákaz alebo obmedzenie predaja tabakových výrobkov a výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, podľa § 6.

Podľa § 10 ods. 9 zákona č. 377/2004 Z.z. pri ukladaní pokút sa prihliada na závažnosť porušenia povinnosti, čas trvania a na vzniknuté alebo hroziace škodlivé následky na zdravie.

V danom prípade bola žalobkyni uložená pokuta vo výške 1 500 eur a to pre porušenie zákazu predávať tabakové výrobky a výrobky, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak osobám mladším ako 18 rokov v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 377/2004 Z.z. o ochrane nefajčiarov, nakoľko pri kontrole vykonanej dňa 27. augusta 2013 bolo v predajni Trafika, Štefánikova ul. č. 12, Skalica zistené, že predávajúca žalobkyne odpredala 1 balenie tabakových výrobkov značky MARLBORO v cene 3,40 eur osobe mladšej ako 18 rokov.

Základným cieľom, resp. poslaním konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy OSP (v rámci ktorej bol vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutia postupu orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Istú výnimku tejto zásady tvorí ust. § 250i ods. 2 OSP, podľa ktorého ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy OSP. Citované zákonné ust. § 250i ods. 2 OSP bolo do piatej časti OSP zakotvené zákonom č. 424/2002 Z.z. z účinnosťou od 1. januára 2003 ako revízná právomoc správnych súdov.

Požiadavka „plnej jurisdikcie“ v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sa vzťahuje na veci tzv. súkromno-právnej povahy zodpovedajúce ustanoveniu § 7 ods. 1 OSP a vecí správnych sankcií (priestupky, správne delikty fyzických osôb - podnikateľov a správne delikty právnických osôb). Zakotvenie možnosti moderácie, t.j. uplatnenie revíznej právomoci správnych súdov treba považovať za zásadnú zmenu právomoci správnych súdov. Pred prijatím ustanovenia § 250i ods. 2 zákonom č. 424/2002 Z.z. súd mohol skúmať iba to, či nedošlo k prekročeniu zákonného rámca správneho uváženia, naproti tomu teraz môže rozhodnúť aj o rozsahu sankcie. To znamená, že súd po doplnení dokazovania prihliadne na primeranosť sankcie pokiaľ ide o závažnosť protiprávneho konania a jeho následky a individuálne posúdi postih za správny delikt podľa okolností toho ktorého prípadu. Predmetné ustanovenie nesporne prispieva k posilneniu ochrany fyzických a právnických osôb pred nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy. Ak správny orgán rozhodol vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 OSP (občianskoprávných, pracovných, rodinných či obchodných alebo rozhodol o uložení sankcie), pretože podľa zákona má právomoc v takých veciach rozhodovať, súd nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom, teda skutkovým stavom, z ktorého vychádzal vo svojom rozhodnutí správny orgán. Skutkový stav uzatvorí súd sám pred svojím rozhodnutím vo veci a to buď na základe zistení, z ktorých vychádzal správny orgán, alebo na základe opätovného vykonania dôkazov, ktoré už vykonal aj správny orgán. Súd však môže vykonať nanovo dokazovanie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Dôvod, pre ktorý súd vychádza zo skutkových zistení správneho orgánu, by mal vyplývať z dôvodovej časti jeho rozhodnutia. Tieto skutkové zistenia musia vyplývať z logického hodnotenia tých dôkazov, ktoré vykonal správny orgán, pričom súd ich hodnotí podľa § 132 OSP, ako by ich bol vykonal sám. Rovnako by mal súd zdôvodniť potrebu opätovného vykonania jednotlivého dôkazu už vykonaného správnym orgánom. V prípade nového dokazovania podľa Občianskeho súdneho poriadku sa účastníci i súd musia riadiť všetkými zásadami dokazovania pred súdom (§ 120 a nasl. OSP). O nariadení takého dokazovania súd rozhodne uznesením, aby bolo pre účastníkov zrejmé, že sú povinní označiť všetky dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pritom predmetom dokazovania by boli všetky skutkové otázky, akoby o nich žiadny správny orgán nekonal. Vo veciach správneho súdnictva, najmä, ak je predmetom rozhodnutia uloženie sankcie za správny delikt je dôvodné súdu ponechať väčšiu možnosť vyhľadávania a vykonávania dôkazov, než navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, než by tomu bolo v konaní o bežných občianskoprávných záväzkoch. V zmysle uvedeného, teda minimálnou požiadavkou na „plnú jurisdikciu“ je zákonné zabezpečenie, aby správny súd mohol vykonať dokazovanie v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci nezávisle na skutkových zisteniach správneho orgánu ku dňu jeho rozhodovania a skutkový stav zistený správnym orgánom a doplnený súdom hodnotiť nezávisle na hodnotení skutkového stavu veci vykonaného správnym orgánom. Na základe takto zisteného a vyhodnoteného skutkového stavu je žiaduce, aby mal správny súd možnosť zrušiť správne rozhodnutie a viazať správny orgán v ďalšom konaní nielen právnym názorom, ale i názorom ohľadne skutkových zistení. V prípade, že súd má dostatočné podklady pre rozhodnutie vo veci, je v záujme náležitej ochrany fyzických a právnických osôb pred nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy, aby mal možnosť podľa okolností prípadu aj vo veci sám rozhodnúť a nahradiť pôvodné rozhodnutie orgánu verejnej správy vlastným rozhodnutím. Aj naďalej však platí a zo strany správnych súdov bolo opakovane judikované, že pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie za správny delikt, je výška uloženej sankcie výsledkom správneho uváženia zo strany správneho orgánu a súd iba skúma, či toto uváženie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického myslenia, a či podklady pre taký úsudok boli zistené úplne a riadnymi procesnými postupmi. Preto, ak chce rozhodnutie správneho orgánu o výške sankcie zmeniť a nahradiť ho vlastným rozhodnutím, musí si pre toto svoje rozhodnutie obstarat' dostatok podkladov (zopakovaním dokazovania alebo vykonaním nového dokazovania) a musí v tomto smere svoje rozhodnutie aj náležitým spôsobom odôvodniť (obdobne aj Uznesenie NS SR pod č.k. 8Sžo/183/2015).

Podľa § 250j ods. 5 OSP vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 môže súd rozhodnúť rozsudkom o náhrade škody, o peňažnom plnení alebo o peňažnej sankcii, ak na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že o spore, o inej právnej veci alebo o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán. Rozsudok súdu nahrádza rozhodnutie správneho orgánu v takom rozsahu, v

akom je rozsudkom súdu rozhodnutie správneho orgánu dotknuté. Tento rozsah musí byť uvedený vo výroku rozsudku, pričom súd dotknutý výrok zmení. Súd rozhodne o trovách konania vrátane trov, ktoré vznikli v konaní pred správnym orgánom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, posúdiac napadnutý rozsudok krajského súdu v intenciách odvolacích námietok žalovaného, vzhľadom na relevantnú námietku, že odôvodnenie krajského súdu, na základe ktorého súd znížil žalobkyni výšku pokuty s poukazom na to, že išlo u žalobkyne o prvé zistenie pochybenia, resp. poukaz krajského súdu na dôvod vo vzťahu k maloletej osobe o jej vyššom vzraste, ktorý bol práve dominantným faktorom spôsobilým uviesť zamestnankyňu žalobkyne do omylu, že tieto skutočnosti nevyplývajú z vykonaného dokazovania pred krajským súdom a ani nevyplývajú z dokazovania pred správnymi orgánmi. Odvolací súd zastáva názor, že rozhodnutie o uložení pokuty si vyžaduje podrobné zdôvodnenie konkrétnych skutočností, ktoré odôvodňujú uloženie sankcie v určitej výške. Preto nestačí zdôvodnenie iba v jej všeobecnej rovine, konštatujúc splnenie zákonných predpokladov, doplnené len stručným poukazom na to, že u žalobkyne sa jedná o prvé zistenie pochybenia, že nebolo prihliadnuté na špecifickosť prípadu, tak ako je to uvedené v neúplnom odôvodnení krajského súdu. Vzhľadom na tieto skutočnosti je rozsudok krajského súdu nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, čím nesporne bola účastníkom konania odňatá možnosť konať pred súdom. Preto žalovaným vznesená námietka je dôvodná.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva. Takýmto procesným právom účastníka je i právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ustanovenia § 157 ods. 2 OSP totiž znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (bližšie pozri napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. I. ÚS 236/06 či Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. I. ÚS 242/2007 - www.concourt.sk). Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutie správneho orgánu vyplýva i z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Aj keď s ohľadom na judikatúru ESLP nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania, súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nie len odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudok ESLP Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994).

Taktiež podľa judikatúry ESLP administratívne trestanie má trestnoprávny charakter. Preto pri absencii procesného predpisu, ktorý by upravoval zásady správneho trestania, treba vychádzať z Ústavy Slovenskej republiky (čl. 50) a analogicky aj z Trestného zákona, pričom v administratívnom trestaní treba rešpektovať aj Doporučenie *Rady Európy (91)+ z 13. februára 1991 (relative aux sanctions administratives), podľa ktorého pre ukládanie administratívnych sankcií platia analogicky zásady ukládania sankcií trestných s tým, že správny (administratívny) postih protiprávneho chovania možno uplatniť len v primeranej lehote. Keďže ukládanie sankcií má okrem represívneho významu aj význam preventívny, stráca tento na účinnosti uplynutím neprimeranej lehoty od vzniku porušenia k samotnému uloženiu sankcie.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri zvažovaní výšky pokuty a jej následnom určení je nevyhnutné okrem zákonných predpokladov uvedených v § 10 ods. 2 a 9 zákona č. 377/2004 Z.z.,

prihliadať i na charakter sankcie ako takej, ktorou je jej preventívna a represívna funkcia. Na to, aby sankcia plnila svoju preventívnu funkciu, musí byť jej výška stanovená tak, aby sa sankcionovaná osoba do budúca vyvarovala porušení zákonných povinností, ale zasa pri splnení jej represívnej funkcie nie až tak, aby bola neprimeraná vo vzťahu k porušenej povinnosti s ohľadom na okolnosti prípadu. Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení zákona č. 377/2004 Z.z. o ochrane nefajčiarov a s prihliadnutím na ustanovenie § 250j ods. 5 OSP upriamuje Najvyšší súd Slovenskej republiky pozornosť krajského súdu v tom smere, že pokiaľ mal za to, že výšku pokuty uloženej žalobkyňi správnymi orgánmi treba znížiť, mal vykonať vo veci dokazovanie, napr. zadovážením účtovných, resp. daňových dokladov žalobkyne, (keďže žalobkyňa namietala vzhľadom k výške pokuty jej likvidačný charakter), resp. mal v tomto smere súd žalobkyňu aj vypočítať a zistiť aj jej majetkové a osobné pomery, pričom dôkazné bremeno zaťažuje najmä žalobkyňu. Následne mal súd povinnosť svoje zmeňujúce rozhodnutie o znížení pokuty aj vyčerpávajúcim spôsobom, s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 2 a 9 zákona o ochrane nefajčiarov aj odôvodniť.

Na základe vyššie uvedeného berúc do úvahy skutočnosť, že kontrola dodržiavania predpisov, ktoré sú prijaté za účelom ochrany nefajčiarov, je opodstatnená, avšak s výškou uloženej sankcie sa krajský súd dostatočne skutkovo ani právne nevysporiadal, ani ju náležitým spôsobom dostatočne neodôvodnil, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave je potrebné podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f/ OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

V ďalšom konaní krajský súd vec znova prejedná a o nej rozhodne, pričom ohľadom výšky uloženej pokuty sa musí náležite vysporiadať s námietkami účastníkov konania vznesenými v žalobe i v odvolaní, a to vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu ako aj s prihliadnutím na citované zákonné ustanovenia § 250i ods. 2 OSP a § 250j ods. 5 OSP. Podľa § 250ja ods. 4 OSP a § 226 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP v ďalšom konaní je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016. Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.